اقتصاد سرآمد

روزنامه

شنبه- ۱۶ آبان ۱۴۰۵- سال دوازدهم- شماره ۲۶۲۹ - قیمت: ۱۵۰۰۰۰تومان

www.Eghtesadsaramad.ir eghtesadsaramad @Eghtesadsaramad

مدیرعامل شرکت راه‌آهن ایران نوشت:

«راه‌آهن» شریک راهبردی تجارت و تاب‌آوری اقتصاد ایران

راهبردهای شش گانه توسعه حمل‌ونقل بین‌المللی و ترانزیت با مشارکت فعالان تولید، تجارت و لجستیک

۸

سرآمد بررسی می‌کند:

«حکمرانی دریا» و غفلت از اجرای سیاست‌های کلی دریامحور

۷

پیشنهاد سرآمد برای شورای عالی انقلاب فرهنگی

۱۶ آبان روز ملی دریایی ایران

شورای عالی انقلاب فرهنگی به تحقق اهداف سیاست‌های توسعه دریا پایه ورود کند

۳

مقاله

سازوکار پایدار تسویه مالی خدمات دریانوردی تنگه هرمز

مرتضی فاخری

۲

یادداشت

جامعه‌ای میان فشارهای انباشته و انتظار تغییر

مهدی استادی جعفری – توسعه را نمی‌توان فقط با فهرست پروژه‌ها، حجم سرمایه‌گذاری‌ها، طول جاده‌ها، تعداد سدها، ظرفیت بنادر یا رشد ظاهری زیرساخت‌ها توضیح داد. توسعه، پیش از آن‌که یک عدد یا یک پروژه باشد، یک وضعیت اجتماعی ـ اقتصادی است؛ وضعیتی که باید در کیفیت زندگی مردم، احساس عدالت، فرصت‌های شـغلی، اعتماد عمومی، تعادل منطقـه‌ای و پایداری محیط‌زیست دیده شود.

بسیاری از کشورها و جوامع، در ظاهر از ظرفیت‌های بزرگ برخوردارند؛ منابع طبیعی، موقعیت جغرافیایی، نیروی انسانی، بازار داخلی، دسترسی منطقه‌ای و زیرساخت‌های گسترده. اما پرسش اصلی این است: چرا همه این ظرفیت‌ها الزاماً به توسعه تبدیل نمی‌شوند؟ برای پاسخ به این پرسش می‌توان از یک استعاره تحلیلی استفاده کرد: «توسعه به مثابه فنر».

در این نگاه، جامعه مانند فنری اسـت که میان وضعیت موجود، وضعیت مورد انتظار و وضعیت مطلوب حرکت می‌کند. اگر فشارها بیش از حد انباشته شوند، فنر اجتماعی فشرده می‌شود. اگر سیاست‌گذاری درست، اعتماد عمومی و ظرفیت نهادی وجود داشته باشد، همین انرژی فشرده می‌تواند به حرکت اصلاحی و توسعه‌ای تبدیل شود. اما اگر فشارها بدون مدیریت باقی بمانند، جامعه نه به تعادل می‌رسد و نه به افق مطلوب نزدیک می‌شود. توسعه؛ فاصله میان آنچه هست و آنچه باید باشد در مدل فنر، نخست باید میان سه وضعیت تفاوت گذاشت: ۱. وضعیت موجود؛ یعنی شرایط واقعی جامعه با همه فشارها، کاستی‌ها، نابرابری‌ها و بحران‌هایش؛ ۲. وضعیت مورد انتظار؛ یعنی سطحی از ثبات، کارآمدی و تعادل که جامعه با توجه به ظرفیت‌هایش انتظار دارد به آن برسـد؛ ۳. وضعیت مطلوب؛ یعنی افق توسعه‌یافته‌تر، پایدارتر و عادلانه‌تر که جامعه باید به سمت آن حرکت کند. بخش مهمی از نارضایتی‌های توسعه‌ای زمانی شکل می‌گیرد که میان وضعیت موجود و وضعیت مورد انتظار فاصله زیادی ایجاد شود. جامعه‌ای که از منابع، استعداد، موقعیت جغرافیایی و سرمایه انسانی برخوردار است، طبیعی است که انتظار داشته باشد کیفیت زندگی، فرصت‌های اقتصادی و عدالت منطقه‌ای آن نیز متناسب با همین ظرفیت‌ها باشد.

ادامه در صفحه ۴

اینفوگرافیک: اقتصاد سرآمد

